

Γ 23
1949

Η ΕΛΛΗΝΟΠΥΔΑ

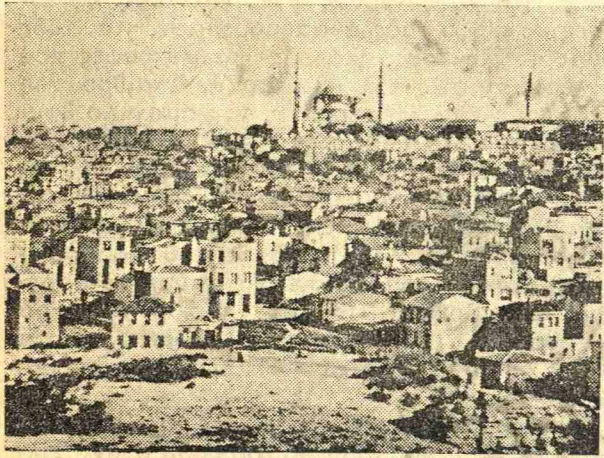

Α. Ο. Κ. ο έφιπλος των Σλαίων,
ή δόξα του στρατού μας.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Στις 29 Μαΐου στη γραφική έκκλησία του Ναυστάθμου Άγ. Νικόλαος—κατόπιν ειδικής άδειας που παραχώρησε στην Έταιρεία των Βυζαντινών σπουδών ο Ναύαρχος κ. Φλόκος—έγινε με μεγάλη έπισημότητα και κατανύξη το μνημόσυνο «του τελευταίου Βυζαντινού Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου, και των μετ' αὐτοῦ πεσόντων εις τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων». Ὑστερα ἀπ' τὴν ἐπιβλητικὴ καὶ κατασκευαστικὴ λειτουργία στὴν ὁποίαν οἱ μελωδικὲς φωνὲς τῶν ψαλτάδων καὶ τῆς ἀνδρικής καὶ γυναικείας χορωδίας ἀντηχοῦσαν μέσα στοὺς θόλους τῶν ναῶν δίνοντας ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια, ἔγινε τὸ μνημόσυνο τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλῆα καὶ τῶν ἀθανάτων ἡρώων ποὺ ἔπεσαν μαζί του, στὸ πεδίο τῆς τιμῆς. Στὴν ἱεροτελεστία παρευρέθησαν ὁ Ναύαρχος κ. Φλόκος, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ποὺ μετὶ τῶν δόλοεικων καὶ ἀσαστράπτουσες στολῆς τους, ἔδιναν στὴν ἐξαυλωμένη αὐτὴ μυσταγωγία, ἕνα τόνο μεγαλόπρεπο καὶ χαροῦμενο.

Οἱ ναῦτες, μετὶ τοῦ ναυτοπρόσκοπου—θάλεγε κανένας—πὺς ἀποτελοῦσαν τὴν τιμητικὴ φρουρὰ τῆς τελετῆς. Ὁ κ. Φαίδων Κουκουλὲς καθηγητὴς τῆς Βυζαντινολογίας, γεν. γραμματεὺς τῆς Ἐταιρείας καὶ ὀργανωτὴς τῶν διαλέξεων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκδρομῶν τῶν Σωματείων, ἀφοῦ εὐχαρίστησεν τὸν κ. Ναύαρχο τοῦ Ναυστάθμου γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ, ποὺ ἔκανε στοὺς Ἐταίρους, ἔδωσε τὸ λόγο στὸν κ.

Κ. Κωνσταντόπουλο, ποὺ στὸν ἐπισταμένον καὶ περιπούδατο λόγο του ἀνέπτυξε μετὰ γλαφυρότητα καὶ ζωντάνεια τὴ θρυλικὴ ἐποποιία τοῦ Βυζαντίου, ἀνέφερε τὶς ὑπεράνθρωπες θυσίες τῶν μαρτύρων, ποὺ ἀπεθανάτισαν μετὶ τὸν ἡρώισμό τους τὴν τραγικὴ καὶ ἀποφράδα κακὴ μέρα καὶ ἔγραψαν μετὰ τὸ τίμιον αἷμα τους ὑπέροχες σελίδες στὸ δόλοχρυσον βιβλίον τῆς ἱστορίας. Ὁ κ. Κωνσταντόπουλος μίλησε ἐμπνευσμένα καὶ γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ—ἀγῶνες ἱεροῦς—γιὰ τὴν ὕψηλὴ ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, γιὰ τὴν ἡρωικὴ Ἑλλάδα ποὺ σάν τὸν Προμηθεὶα μετέδωσε τὴ δάδα τοῦ πολιτισμοῦ σὲ ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ὑστερα ἀπ' τὸ κατασκευαστικὸ μνημόσυνο ἐπισκοπήθηκε τὸ δοξασιμένο μας καράβι—τὸν «Ἀβέρωφ»—κι' ἀναπολήσαμε τὴ μνήμη μας τῆς θρυλικῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλης, ὅπου παίχθηκε ἡ τύχη τῆς φυλῆς μας. Ἡ ἁγία μορφή τοῦ Παύλου Κουντουριώτη, μέσα στὴ φαντασία μας ξαναζοῦσε καὶ ἡ ἐπίσκεψί μας στὸ ἔνδοξο πλοῖον ἦταν ἕνα προσκήνυμα. Μὰς φάνηκε πὺς ἡ εἰκόνα τοῦ ἀειμνήστου Ναυάρχου ζωντάνευσε καὶ μὰς χαμογελοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ χρυσοῦς πλάιο. Τὰ χρόνια κυλᾶνε, οὐδὲν οἱ ἀνθρώποι. Ἔχουμε ὁμοίως

τὴν ἐντύπωση πὺς ὠρισμένες στιγμὲς οἱ ψυχὲς τους φτερουγίζουν κοντὰ μας, μὰς ὑπόσχονται μιὰ καλλιτερὴ αὔριο, μέρες ξάστερες, ὕστερα ἀπὸ τὴ φοβερὴ καταιγίδα, ποὺ μὰς λύγισε, μὰ εἴναι μὲν ὅμως νὰ μὰς ἐξορτώσῃ.

Ἡ μέρα ἦταν πεντάμορφη, ὁ Μᾶης ἀιθοστυφῶνός, μὰς ἀποχαιρετοῦσε γελαστὸς καὶ χαροῦμενος. Στὶς φυλασιῆς γλυκὰ κελαϊδοῦσαν τ' ἀηδόνια καὶ ἡ φύσι φοροῦσε τὴν ἀνοιξιάτικὴ τῆς στολή. Ὅλοι οἱ Ἐταίροι συγκεντρώθηκαν στὴ λέσχη τῶν ἀξιωματικῶν, ἀφοῦ πρὶν θαυμάσαμε τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ Ναυστάθμου, τὴν τάξη καὶ τὴν κοινωνικὴν πειθαρχία ποὺ ἐμπροστούσε, καὶ ποὺ εἶναι ἡ βάση ἐνόχου πολιτισμοῦ.

Τὸ μεσημεριῆτικο γεῦμα δόθηκε στὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ στὴν ἀιθοστολισμένη βεράντα τῆς λέσχης ἀξιωματικῶν, ὅπου μὰς προσφέρθησαν ἀναψυκτικά. Στὸ γεῦμα μετὰ τὴν ὥρα ἐπὶ πρόποση τοῦ κ. Φαίδωνος Κουκουλὲ, ἀντηλλάγησαν ἄλλες προδόσεις, ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ἀπὸ ἐρασιτέχνες—μέλη τῆς Ἐταιρείας,—εἰπώθηκαν λογοπαίγνια καὶ ἀνέκδοτα Βυζαντινὰ, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

Τὸ ἀπόγευμα μετὰ ἕνα ἀτμόπλοιο ποὺ μὰς παραχώρησε εὐγενικὰ ὁ κ. Ναύαρχος πῆγαμε στὸ γραφικὸ μοναστήρι τῆς Φανερωμένης. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ μονὴ τῆς Σαλαμίνας εἶναι στὴ βόρεια παραλία τοῦ νηιοῦ. Τὰ πολλὰ χρόνια ἀνωμάζονταν μονὴ τῆς Νεοφανείσης Παναγίας, εἶναι ὁμοίως ἀγνωστο πότε ἰδρύθηκε. Στὰ μέσα τοῦ 12 αἰῶνα, ἦταν ἐρειπωμένη καὶ ἀνακαινίσθηκε στὶς 17 Μαΐου 1770 ἀπὸ τὸν Μεγιστὴ Λάμπρο Κανέλλο, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ μετὰ τὸν Λουρέντιο. Ὁ μοναχὸς ὁμοματίσθηκε τὴν θεομητορὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε πὺς ἐκεῖ κάπου εἶναι κρεμομένη μιὰ πολὺ εἰκόνα τῆς. Ὑστερα ἀπὸ ἐντατικὰ ἐρεῖνες καὶ λιτανίες, ποὺ συγκέντρωναν πολλοὺς προσκυνητὲς κάθε χρόνο, ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας βρέθηκε.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ χτίσθηκε ὁ ναὸς τοῦ μοναστηριοῦ. Τὶς τοιχογραφίες, ποὺ εἶναι ἀληθινὰ ἀειθαύμαστες, ἀποθανάτισε μετὰ τὸ χρωστήρα τοῦ ἁγιογράφου Γεώργιου Μάσκου ἀπὸ τὸ ἄρσενον ποὺ πέθηκε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσή της. Ὁ περίφημος Βυζαντινολόγος Διτρός λέει πὺς οἱ τοιχογραφίες ἔγιναν στὸ 1350, καὶ περιλαμβάνουν μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ μορφῶν ἀληθινὰ ἀριστουργηματικῶν. Ἐκτὸς ἀπ' τὶς τοιχογραφίες—εἶναι οἱ καλλιτεχνικὲς τοῦ 17 καὶ 18 αἰῶνα—σῴζεται ἡ τοιχογραφία τοῦ καλλιτέχνου μετὰ χρονολογία 1735. Ἡ μονὴ τῆς Φανερωμένης στὸν ἀγῶνα ἦταν καταφύγιον σὲ πολλὰς χριστιανικὲς οἰκογένειες καὶ ἀναρρωτήριον γιὰ τραυματίες καὶ ἀρρώστους, ποὺ μετὰφερναν ἀπὸ τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα.

Σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, κατέφευγαν καὶ οἱ ἐξόριστοι Ἀθηναῖοι ὕστερα ἀπὸ διώξεις τοῦ ἐπιδρομέως, τὸ σκοτεινὸ ἐκκλησάκι τοῦ μοναστηριοῦ, εἶναι ἀληθινὸ μουσεῖον, ποὺ συγκεντρώνει πολλὰ ἀντικείμενα τέχνης.

Τὸ δειλινὸ πλέαμα στὰ μαβιά νερά τοῦ Σαρωνικοῦ. Μέσα στὴ γλυκεῖα σιγαλιά καὶ τὴ γαλήνη, τὰ κυματάκια ἀγάλια σιγοσβύνανε στὰ σμοραγδένια ἀκρογιάλια. Τὰ βουνὰ στὴ δύση τοῦ δόλολαμπροῦ ἄστρου τῆς μέρας, ἔπαιρναν στὸ ἡλιοβασιλεῖμα τὰ χρώματα τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς. Βράδυαζε σιγά σιγά. Μακρυνὰ ἀπ' τὴ θάλασσα χλωμὸ ἀργανέβαινε τὸ φεγγάρι μετὰ ἕνα περίσσια—πλάνα χάρι στὸν ἀστροφῶτιστο οὐρανὸ. Ἐπείγει ὁ μπάτης μετὰ τὸ κύμα κάποιον μαγικὸ τραγοῦδι. Ὑστερα ἀπ' τὰ πέρασμά μας μετὰ τὴν βενζινακάτο ποὺ κυλοῦσε στὰ σκοῦρα νερά τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα μετὰ τὴν αὐτοκίνητο ποὺ μὰς παραχωρήθηκαν εὐγενικὰ ἀπὸ τὸ Ναύσταθμο. Ἡ φιλοξενία ποὺ πρόσφεραν στοὺς Ἐταίρους τὰ παιδιὰ τοῦ δοξασιμένου Ναυτικοῦ μας καὶ ἰδιαίτερα ὁ ὑπασιστής τοῦ Ναυάρχου κ. Ρουσοπούλου θὰ μείνει ἀλησμόνητη στὴ μνήμη μας. Θερμὰ τοὺς εὐχαριστοῦμε.

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΑΥΛΟ ΤΟΝ Α'.

Ἡ Μάννα Ἑλλάδα σήμερα σιμά Σου παραστέκει
δάφνης στεφάνι ἡμέραντο τριένδοξο φορετὶ
ἦνδ' ἐστὶ Σου μέτωπο. Κι' ἄφθαρτη ἀργοπέκει
δόξες καινούργιες ποὺ μαζί με Σένα δὰ χορῆ!

Κληρονομία Σου ἀκλόνητη ὁ Θρόνος καὶ τὸ Στέμμα
τοῦ Γένους πάρε στίβαρά στὸ χέρι τὸ τιμόνι,
γιατὶ σὲ Σένα ἐλπίζουμε—Ἐῖσαι τῆς γῆς μας θεέμμα,
Σ' ἐδέριψε τὸ αἷμα τῆς, κι' αὐτὴ Σὲ στεφανώνει.

Εἰς τὴν Εἰρήνην πίστευε, μὰ δὲν ἡ Πατρίδα
ζητ' ἀπὸ Σένα νὰ κρατᾶς, σπαθὶ δὲ' ἀπ' τὴ θύκη
Ρῆγα μ' ἀητὸ δὲ' κεφάλο, ἀπάνω στὴ χλαμῦδα,
ν' ἐξιοδοῦμε δὲ' ἡγήγητ' νὰ Σ' ἔχωμε στὴ Νίκη...

Μὲ τὴ γλυκεῖα Βασίλισσα ποὺ στέκει στὸ πλεῦφ Σου
τοῦ ἔθνους τὸν μυριάκριβο Διάδοχο Κωνσταντῖνον
Ἐρκίζεται νὰ ζῆ πιστὸς, παντοτεινὰ ὁ λαὸς Σου
στὴ δυναστεία τοῦ Βασιλῆα τοῦ Παύλου τῶν Ἑλλήνων.

ΑΘΗΝΑ ΡΟΥΣΣΑΚΗ—ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΙΤΣΙΚΑΣ ΚΑΙ Η ΕΝΔΟΔΟΣ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΛΑΧΑΝΑ

Πριν λίγες μέρες γιορτάστηκε με κάθε επισημότητα στη Μακεδονική πρωτεύουσα η επέτειος της μάχης του Λαχανά. Στη μεγάλη αυτή μάχη που η δόξα έστεψε τα έλληνικά όπλα, μαζί με τους άλλους ήρωες έλαβε μέρος και ο σημερινός πρώτος πολίτης των Αθηνών, αντιστράτηγος Πιτσίκας, που από την πρώτη μέρα που έπεσε η πρώτη τουφεκιά των νεωτέρων ενδόξων πολέμων — 5 Οκτωβρίου 1912 — τον βλέπουμε ν' αγωνίζεται και να κερδίζει την νίκη. Αλλά ως αφήσουμε τον εκλεκτόν μας συνεργάτην κ. Κώστα Καλαντζή να μιλήσει ή μάλλον ν' αντιγράψει απ' το υπό έκδοσιν βιβλίο του ένα σύντομο βιογραφικό σημείωμα του στρατηγού με λίγες λεπτομέρειες της ιστορικής αυτής μάχης:

Είναι γέννημα και θρόνα της ξακουστής Ρούμελης. Λες και τα βουνά της έχουν ρίξει στην ψυχή του, όλη τους την τραχύτητα μα και ταυτόχρονα όλο τους το μεγαλείο. Σκουρομελάχροινος και ξερακιανός, όπως ό άλλος στρατηγός της Ρούμελης ο Γεώργιος Καραϊσκάκης. Τα μάτια του είναι καστανογάλανα και το βλέμμα του όξυ και διαπεραστικό. Λες και είναι βλέμμα αστροίτη. Τα χείλη του σφραγίζουν έρημικά, δείγμα χαλάρδινης θέλησης και τα φρύδια του είναι πυκνά, ίδιο φυτώριο έλατιών του Παρνασσού. Τα χαρακτηριστά του αυτά έχοντε σε απόλυτη συμμετρία με τα σημάδια του τόπου του.

Ο Πιτσίκας γενήθηκε στην Καλλιθέα της Σπερχειάδος στις 26 Ιουνίου 1881. Το χωριό του βρίσκεται πάνω στα μαγευτικά Γουλινά της Οξυάς. Από κει βλέπει κανένας ολοκάθαρα το γόνιμο κάμπο της Σπερχειάδος, το γαλανό κόλπο του Εύβοϊκού. Βλέπει την Ανατολή και την Δύση, την αρχή και το τέλος του βίου των όντων.

Είναι παιδί του Δημήτρη και της Δημητρούλας Πιτσίκα κι' άγγόνι του τσέλιγκα Γιάννη Πιτσίκα. Το δέντρο της γενιάς του δεν το στολίζουν προγονικά κλέει. Οι πρόγονοί του φύλαγαν τα κοπάδια κι' έσκαβαν τη γη κλείνοντας στις φλέβες τους ζηλόφθονα τα δημιουργικά τους κύτταρα. Έτσι η ιστορία και ο θρύλος αρχίζουν πραγματικά από τον ίδιο. Είναι ο πρώτος άντρας που στολίζει με φύλλα δάφνης το σόι των Πιτσικαίων. Είναι ένθουσιώδης και ο ένθουσιασμός του αυτός δεν τον εγκαταλείπει ποτέ. Και στις πιο δύσκολες στιγμές διατηρεί αυτές τις ιδιότητες, οι οποίες και αναπτύσσονται έντονότερα. Έχει μια αφάνταστη τιμιότητα και συνέπεια. Ίδιόλυπη ευφύια, αφάνταστη καλωσύνη, αλλά ταυτόχρονα και μια άμείλικτη σκληρότητα. Η έπαρσις είναι άγνωστος γι' αυτόν. Διατηρεί πάνω του μια παιδικότητα που τον κάνει εξαιρετικά αγαπητό στους ανωτέρους του και στους κατωτέρους του.

Γίνηκε στρατιωτικός. Τα χρυσά γαλόνια των αξιωματικών, του γοήτευαν τα παιδικά του μάτια. Οι στολές των αξιωματούχων τις επίσημες μέρες τον σκανδάλισαν. Μπήκε στη σχολή των αξιωματικών κι' έγινε ένας άριστος μαθητής της. Στις 3 Αυγούστου του 1909 βγήκε από κει με το βαθμό του ανθυπολοχαγού. Είχε ανοίξει με το σπαθί του τη δύσκολη πόρτα της ιεραρχίας. Ποιός μπορούσε τώρα να τον έμποδισή να φθάση στην ανώτερη βαθμίδα της ιεραρχίας αυτής κι' από κει να κατοπτεύη τα πάντα; κανείς!

Στο βαθμό του ανθυπολοχαγού έμεινε ως το Μάη του 1914. Τότε όνομάστηκε ύπολοχαγός κι' έπειτα άκριβώς από ένα χρόνο γίνηκε λοχαγός. Τους βαθμούς αυτούς τους κέρδισε πάνω στη φωτιά των Βαλκανικών πολέμων. Από την πρώτη μέρα που πήρε το «βάπτισμα του πυρός», φάνηκε δάμαστος και άντρείος. Οι εκθέσεις των ανώτερων του προς το ύπουργείον των στρατιωτικών είναι όληθινοί ύμνοι. Απ' τον Συνταγματάρχη Γιάννη Παντωριαζή ως τον Νέδεο, τον Βρουταμίλη, τον Γονατά, τον Κοιμήση, τον Φαλήρεα και τον Φράγκο, όλοι γράφουν άφειδολεύτους επαίνους για τη νομοσύνη του, την ψυχραιμία του και το θάρρος του.

Μελούνα, Γριτσόβαλη, Έλασσών, Σαραντάπορος, Γιαννισά, Οστροβο, Γιάννενα 6 Οκτωβρίου 1912 — 21 Φεβρουαρίου 1913 τον βρίσκουν στην πρώτη γραμμή. Το ίδιο επιθετικό πνεύμα διατήρησε και στο δεύτερο πόλεμο, τον Έλληνοβουλγαρικό.

Έλαβε μέρος στη μάχη της Βίσωκας, Λαχανών, Ίλαμιο, Ισάο, Στενών, Κρέσνας, Μπέλλες, Σιμιτζή, Άνω Τζουμαγιάς. Στη μάχη της Βίσωκας είχε μια έντελως ξεχωριστή έπιτυχία. Επί κεφαλής του λόχου του ορίχτηκε πάνω στα έχθρικά χαρακώματα κι' ανάγκασε τον έχθρο να υποχωρήσει. Στις μάχες του Λαχανά και του Σιμιτζή φάνηκε το ίδιο άντρείος. Με διαφόρους έλιγμους που προκάλεσαν το θαυμασμό των ανώτερων του, πορεύτηκε με το λόχο του σε μικρή απόσταση από τα έχθρικά πυροβολεία. Έκεί με τα αδιάκοπα πυρά του λόχου του ανάγκασε τον έχθρο να τραπή σε φυγή και ν' αφήση άθικτα τα πυροβόλα του. Δεν άρκέστηκε όμως σ' αυτά τα ζηλευτά και ύποσχετικά λάφυρα. Ηθελε και μερικά έμψυχα. Προχώρησε βαθύτερα και κει του χαμογέλασε άληθινά ή μοίρα. Με επιδέξιο έλιγμο κύκλωσε ένα έχθρικό τμήμα και το αλχημάτωσε. Ανάμεσα σ' αυτό ήταν ένας ταγματάρχης ένας ύπολοχαγός και πολλοί στρατιώτες. Άς μη νομίση κανείς όμως ότι

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Μία διάλεξις του κ. Μαρκίνα εις την «Στέγην Γραμμάτων»

Ένδιαφέρουσαν διάλεξιν έδωκε ή Έλληνική Έταιρεία Λογοτεχνών εις την «Στέγην Γραμμάτων», με όμιλητήν τον γνωστόν ποιητήν κ. Κλαύδιον Μαρκίναν και θέμα: «Βλ. Γαβριηλίδης και Δ. Χατζόπουλος, δυο ιερές σκιές».

Χάριν των άναγνωστών της «Έλληνοπούλας» θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια σύντομη περίληψη της εξαιρετικής αυτής διαλέξεως, την όποιαν παρηκολούθησε πυκνότατον και εκλεκτότατον ακροατήριον, όπου, πλην των ανθρώπων των γραμμάτων, της τέχνης και της έπιστήμης, παρέστη και ο Άρχηγός του στρατιωτικού όικου της Α. Μ. του Βασιλέως κ. Χρ. Καράσσοσ.

Ο όμιλητής, μετά σύντομον εισαγωγικόν πρόλογον, όπου ανέπτυξε πως παίζουν σημαντικόν ρόλον στην ψυχική μας διαμόρφωσι και γενικά στη ζωή μας μερικές γνωριμιές με ώρισμένους ανθρώπους, μερικές ψυχικές έπαφές, που γίνονται σε ώρισμένες ευαίσθητες ώρες της ζωής μας, έπελήθη του θέματός του, το όποιον έχειρίσθη με γλαφυρότητα και δεξιοτεχνίαν, καταχειροκροτηθείς από το πλήθος των ακροατών του.

Στην αρχή ο κ. Μαρκίνας διηγέθη πως γνωρίσθη με τον «Πατριάρχη της Έλληνικής δημοσιογραφίας» Βλ. Γαβριηλίδη, τον Αυγουστο του 1917— μια γνωριμία ρωμαντική και άπρόοπτη, που έγινε ένα φεγνρόλουστο βράδυ, στην εξέδρα του Νέου Φαλήρου—πως ύπεβλήθη σε μια πρωτότυπη άνάκρισι από το γέρο - Γαβριηλίδη «αν είναι κρεωφάγος ή χορτοφάγος. Αν καπνίζει ή όχι, αν κοιμάται με άνοιχτά ή με κλειστά παράθυρα το χειμώνα...» και άλλα διάφορα και πως έγινε τότε συνεργάτης της «Ακροπόλεως». Ο κ. Μαρκίνας μαζί με άλλα που ανέλαβε να γράφει ζήτησε να γράφει κι' ένα χρονογράφημα που ήταν ή αδυναμία του. «Γράψε και χρονογράφημα, του είπε ο Γαβριηλίδης, αλλά όχι παραπάνω από 14 πόντους. Και του έδειξε επάνω στο γραφείο του ένα ξύλινο μέτρο κι' ένα ψαλίδι—δυο όργανα προκρουστικά—«δραστικά κι' εύλωπτότατα μαθήματα συντομίας...» Το πέμπτο χρονογράφημα που είχε θέμα τα τριζάτα παπούτσια, που ήταν της μόδας εκείνον τον καιρό, κι' έτιτλοφορείτο «ο κροταλιάς» παρέσυρε το χρονογράφο, το χειρόγραφο ξεπέρασε τους 14 πόντους, το ψαλίδι έδούλεψε, και το χρονογράφημα ένεφανίσθη στην «Ακρόπολι» κουτσουρεμένο. Μ' εύθυμο γέλιο κι' αισιόδοξη φιλοσοφία αντιμετώπισε ο Γαβριηλίδης τη θλίψη και την έξέγερσι του Μαρκίνα για τον ακροτηριασμό του αγαπημένου του «κροταλιά»: «Γά τίποτα δεν αξίζει να χαλάς το σηκότι σου και να χάνης το κέφι σου. Χωρίς κέφι και ύγεια δε γίνεται τίποτα. Να κυττάς τα νειάτα σου στον καθρέφτη και να πηδάς απ' τη χαρά σου...»

Πιστός στις αρχές του αυτές ο Γαβριηλίδης, ο

αυτοί βρήκαν το θάνατο πέφτοντας στα χέρια του μαυριδερού λοχαγού. Όσες φορές έκανε πόλεμο, τον έκανε με τον πειό πολιτισμένο τρόπο. Σεβάστηκε τη ζωή των αλχημαλώτων, έδωσε το τραύμα του ύπολοχαγού και ύστερα τους ώδήγησε στην διοίκησι του Συντάγματος για να άποσπάση εκείνων επαίνους και συγχαρητήρια.

Κ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

μεγάλος αυτός άνθρωπος, με τη μεγάλη και αγαθή ψυχή, έζησε κι' αγωνίσθη με το γέλιο στο στόμα. Και μόνον όταν έχασε την πολυλατρεμένη μητέρα του, έχασε μαζί και το γέλιο. Και ήταν τόσοσ ο ψυχικός κλονισμός του, ώστε αυτός ο κήρυκας της εύθυμίας και δάσκαλος της στοικής άπαθείας έγινε μελαγχολικός και δεν ξαναγέλασε πιά «Όλες οι ανθρώπινες ψυχές—συνεπέρανε ο κ. Μαρκίνας—πληρώνουν με τη σειρά τους το φόρο τους στον άνθρωπινόν μόνο και κατέληξε με τους στίχους του Βύρωνος: «Ω, έσύ που με συμβουλεύεις να μην κλαίω κι' είναι τα μάτια σου γέματα δάκρυα!...»

Ο Γαβριηλίδης γεννήθηκε στην Κων/πολι στα 1848 και πέθανε στην Αθήνα στα 1920, από καρκίνον του ήπατος. Ίδιόρρυθμος και ξεσκούφωτος (τη ρεμπούμπλικά του την κρατούσε συνήθως κάτω από τη μασχάλη «σαν άποστρατευμένη φυσαρμόνικα») γλωσσομαθής και πολυμαθέστατος (είχε σπουδάσει πολιτικές έπιστήμες και φιλοσοφία στη Λειψία, δαπάναις του όμογενοϋς Γ. Σίνα), πνευματόδης και χαριτολόγος, μαχητικός και δάμαστος, στάθηκε επί 40 περίπου χρόνια ή συνιστομένη και το έπίκεντρο της δημοσίας ζωής και σχεδόν ο ρυθμιστής των γενικών ζητημάτων. Έφτανε ένα πύρινον άθροισμα του Γαβριηλίδη στην «Ακρόπολι» για να συγκλονισή το πάν και να ρίξη και κυβερνήσει ακόμα. Φυσικά—είπε ο κ. Μαρκίνας—όπως όλοι οι εξαιρετικοί και μεγάλοι άνθρωποι, είχε κι' ο Γαβριηλίδης τους έχθρους και τους έπικριτάς του, αφού και τα γραφεία της έφημερίδας του τα σπάσανε κάποτε. Αλλά ο Γαβριηλίδης δεν άπαρνήθηκε ποτέ τις αρχές του και τις ιδέες του, που έναν και μόνον είχαν σκοπό: «να ζήση και να προκόψη ή Έλλάς»—όπως ο ίδιος έγραφε.—Και συνεπλήρωνε ο μεγάλος αυτός πατριώτης και δημοσιογράφος: «Οι άλλοι έπιθυμούν ν' αποβάλη ή Έλλάς εν τάξει και να κηδευθή εν έπισημότητι. Ημείς πρ τιμώμεν να ζήση, έστω και εν άταξία, έστω και εν άλληλοσφαγή».

Ο Γαβριηλίδης, που έβαλε τη σφραγίδα της έντονης προσωπικότητάς του παντού κι' άφησε έποχή όσο λίγοι άνθρωποι, ένδιαφέρθηκε με πάθος κι' αγωνίσθη για όλα: Κήληρος, στρατός, γράμματα, παιδεία, θέτρο, γεωργία, φυσιολατρεία, πλουτοπαγωγικά προβλήματα της χώρας—όλα ήταν μέσα στα φλογερά του ένδιαφέροντα.

Κλείνουμε την περίληψι μ' ένα από τ' άμέτρητα σπινθηροβόλα ανέκδοτα του Γαβριηλίδη. Στα 1910 ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Άργυρόπουλος, που εκείνος τον εκτιμούσε πολύ, παρητήθη χορίν της ύγείας του. Και ο Γαβριηλίδης τότε είπε: «ό κ. Άργυρόπουλος παραιτείται χάριν της ύγείας του. Μερικοί άλλοι καθηγητάι δεν έννοούν να παραιτηθούν, χάριν της ύγείας... του Πανεπιστημίου;...»

Στο δεύτερο μέρος της διαλέξεως, που ήταν αφιερωμένο στο Δημήτρη Χατζόπουλο, το φυσιολάτρη δημοσιογράφο, τον αλησμόνητο «Μποέμ» ή «Αναστάσιο Πεζόπορο», που τα φυσιολατρικά του χρονογραφήματα έκαλλ έργησαν την αγάπη του ύπαθρου στη χώρα μας κι' έδημιούργησαν το πνεύμα του εκδρομισμού, ο κ. Μαρκίνας διηγέθη πως έγνωρίσθη τυχαία, στα 1922 κάποιον πρωτ' μ' αυτόν κι' όχι βράδυ, όπως με το Γαβριηλίδη. Ο Δημήτριος Χατζόπουλος, (άδελφός του ποιητού Κώστα Χατζόπουλου ή Πέτρου Βασιλικού) ταξίδευε με το ίδιο τραίνο μαζί με τον κ.

Ἡρωϊκοὶ ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ μὲ τοὺς στρατιώτας τῶν ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐπιχείρησιν.

Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἔνδοξος Ἐπανástασις τοῦ 1821 ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσει γυναῖκες ἡρωῖδες, γυναῖκες ποὺ νὰ ἐπολέμουν σὰν ἄνδρες δίπλα στοὺς συζύγους τῶν, τοὺς ἀδελφοὺς, οὕτως μόνον ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία τῶν ἀλλὰ ὁ νεώτερος ἡρωϊκὸς πόλεμος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν τριῶν κατακτητῶν.

Καὶ ὁ σημερινὸς τιτάνιος ἀγὼν ποὺ διεξάγει σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ὄχι μόνον διὰ τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἀκεραιότητός του ἀπὸ τὴν σλαβικὴν ἐπιβουλὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διάσωσιν ὁλοκλήρου τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὰ ἅγια τοῦτα χῶματα, ὁ τιτάνιος ἀγὼν ποὺ ἔκαμε τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη μίαν φορὰ προπύργιον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ μνάσματος ποὺ ἀπειλεῖ νὰ κατακλύσῃ τὴν γῆν, ἔχει πάμπολλα νὰ ἐπιδείξῃ παραδείγματα, Ἑλληνίδων ποὺ ἀνήρτησαν τὸ ὄπλον, καὶ σὰν νεώτεροι Σουλιώτισσες ἀντέταξαν τὰ στήθη τῶν κατὰ τοῦ μουσαροῦ ἐπιδρομέως.

Μία ἀπὸ ἡρωϊκώτερας μὰ καὶ χαρακτηριστικώτερας περιπτώσεις ἥτις ὑποδηλοῦν τὴν ἀπόφασιν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων νὰ πολεμήσουν μέχρι ἐσχάτων ὑπερασπιζόμενοι τὸ πατριὸν ἔδαφος εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω:

Ἡ Χρυσάνθη ἦτο σύζυγος τοῦ ὑπενωματάρχου Στεφανοπούλου. Σουλιώτισσα τὴν καταγωγὴ ἠκολούθη πιστὰ τὸν σύζυγόν της, ποὺ ἠγωνίζετο μὲ τοὺς ἄνδρας του νὰ ἐξωντώσει τοὺς ἐρυθροὺς ληστές.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχεν ἐκδηλωθεῖ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Χαλανδρίτσας. Οἱ ὑπερασπισταὶ της, λίγοι ἡρωϊκοὶ χωροφύλακες πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ πολεμήσουν μέχρι ἐσχάτων ζωντανοὶ δὲν θὰ ἔπεφταν στὰ χέρια τῶν ἐαμβουλγάρων. Βέβαια ἡ μάχη ἦτο ἄνιση. Ἀλλὰ οἱ ἥρωες αὐτοὶ δὲν ἤξεραν τί θὰ πῆ φόβος. Εἶχαν μάθη δὲ ὅτι ὁ Ἕλληνας δὲν παραδίει ποτὲ τὸ ὄπλον του. Καὶ στὴ φωτιὰ τῶν συμμοριτῶν ἀπήνησαν μὲ φωτιὰ καὶ στὸ βόλι μὲ βόλι. Χωρίστηκαν σὲ 4 ὁμάδες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΜΑΣ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΙΤΑΝΙΟ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Πολυδώροπούλου, τὸν Παπασπυρλιώτη, τὸν Μαντούνα τὸν Στεφανόπουλο κ' ἐπίασαν τίς κατάλληλες θέσεις. Ὅλη τὴ νύχτα κρατοῦσαν κ' ὅσο περνοῦσαν οἱ ὥρες τόσο μεγάλωνε ἡ λύσσα τῶν συμμοριτῶν. Ἡ μία ἐπίθεσις διαδέχεται τὴν ἄλλην, οἱ σφαῖρες ἔπεφταν βροχή. Μάταια ὅμως. Οἱ Ἕλληνες κρατοῦσαν γερά. Διότι πίστευαν στὸν ἀγὼνα τους. Διότι ἤξεραν πὼς τὰ μάτια ὄλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς αὐτούς.

Πλησίαζε πιά τὸ μεσημέρι ἀλλὰ ὁ κἀματος δὲν τοὺς εἶχε καταβάλλει. Ἀντιθέτως ἡ ἄμυνά τους εἶχε ἀναωπυρωθῆ διότι ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν θὰ ἐφθάναν οἱ ἐνισχύσεις, «κουράγιο παιδιὰ καὶ τοὺς φάγαμε,» ἄκουγες ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Στὸ ἀναμεταξὺ τὰ «χωνιά» τῶν σλαύων ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν. Δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ χωνέψουν πὼς οἱ χωροφύλακες ἄντεχαν ἀκόμη. Γι' αὐτοὺς, τοὺς αἰσχροὺς προδότας, ἡ ἐπιταγὴ ἦτο μιά: Νὰ καταληφθῆ ἡ Χαλανδρίτσα. Βεβαίως τὰ ἀργύρια τῆς προδοσίας εἶναι πολλά, ἀλλὰ καὶ ἡ τιμωρία τῆς ἀποτυχίας ἦτο φοβερῆ. Ἡξεραν καλὰ πὼς τοὺς περιέμενε τὸ «ἀνταρτοδικεῖον». Γι' αὐτὸ πολεμοῦσαν σὰν λυσσασμένοι ἀδίστακτα, οἱ ἀρχηγοὶ ἔριπταν τοὺς ἄνδρας κατὰ μπουλούκια ἐπάνω στὰ φυλάκια τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Χαλανδρίτσας. Ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὴ ζωὴ τῶν συνανθρώπων τους. Ἐπρεπε νὰ νικήσουν. Ἡδῶλλως... Μὲ προτροπές, μὲ φοβέρες, μὲ ὑποσχέσεις παρώτρυναν τοὺς ἄνδρας τοὺς κατσαπλιάδες: «Συναγωνιστῆς ντροπὴ μας, πρέπει νὰ τσακίσουμε τοὺς μοναρχοφασίστες», ἔσκουζαν τὰ χωνιά, προσπαθώντας νὰ λιγύσουν καὶ τὸ ἠθικὸ τῶν ἡρωϊκῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Χαλανδρίτσας. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐτρόμαζαν ἀπὸ κάτι τέτοια. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔλεγαν τὸ ὄχι στὸν ἐχθρὸ. Καὶ στίς προκλήσεις τῶν χωνιῶν ἀπαντοῦσαν μὲ τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ σύνθημα «ἄερα», «ἄερα βούλγαροι, ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει».

Λεβεντογυναῖκες τοῦ Γράμμου μεταφέρουσαι ἡρώως τραυματίαν.

Στὸ φυλάκιο τοῦ Στεφανοπούλου ἡ κατάσταση ἦτο πᾶν τραγικὴ. Ἡ δύναμη τοῦ φυλακίου αὐτοῦ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Στεφανόπουλον, τὴν γυναῖκα του Χρυσάνθη (καὶ ἀναφερόμενη τὴν Σουλιώτισσαν Χρυσάνθη καὶ τὴν δύναμιν τοῦ φυλακίου διότι ὡς θὰ εἶδῃ ὁ ἀναγνώστης μας, αὐτὴ ἦτο πᾶν ὑπολογισμὸς καὶ ἀπὸ ἕναν ἀπλοῦν μαχητὴν), καὶ 4 χωροφύλακες.

Οἱ συμμοριτῆς ἔπεφταν κατὰ μάζας ἐπάνω στοὺς ἡρωϊκοὺς αὐτοὺς μαχητῆς. Χάρις στὰ χαλάσματα μερικῶν γειτονικῶν σπιτιῶν (τὸ φυλάκιο ἦτο ἀπέναντι στὴν ταβέρνα τοῦ Μαλακῆ μὲς στὴ Χαλανδρίτσα) εἶχον κατορθώσει νὰ πλησιάσουν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μέτρων. Καὶ τὸ λεφοῦσι ὄλο πλήθαινε. Δὲς καὶ τοὺς ξέφυγε τὸ χῶμα.

Ὅρθιοι πιά οἱ ἡρωϊκοὶ ὑπερασπισταὶ 5 ἄνδρες καὶ ἀνάμεσά τους ἡ νεώτερη Σουλιώτισσα ἡ Χρυσάνθη ἠγωνίζοντο μὲ τίς χειροβομβίδες. Καὶ ἡ Χρυσάνθη ἤξερε νὰ χειρίζεται ἐξίσου καλὰ καὶ τὴν «Μίλκ» καὶ τὸ αὐτόματο. Τώρα ὁ ἀγὼν ἐφθασεν στὸ κατακόρυφον. Σχεδὸν πᾶλη σῶμα μὲ σῶμα. Ἐνας συμμοριτῆς κατορθώνει νὰ εἰσέλθῃ μὲς στὸ φυλάκιο καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς στιγμῆς ποὺ ἡ Χρυσάνθη ἄλλαξε τὸν γεμιστήρα στὸ αὐτόματο της προσπάθησε νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμό. Μὰ αὐτὴ σὰν ἀστραπὴ κολάει τὸ αὐτόματο στὸ σῶμα του καὶ τὸν ξαπλώνει στὸ χῶμα μὲ μίαν ριπὴ.

Σχεδὸν ταυτόχρονα τραυματίζεται ἕνας χωροφύλαξ. Ἡ Χρυσάνθη τὸν ἐπιδένει πρόχειρα, ἀλλὰ χρειάζεται ὑγειονομικὰ μέσα καὶ δὲν τὰ ἔχει. Γνωρίζει ὅμως ὅτι ὑπάρχουν στὸ κτίριον τῆς Ὑποδιοικήσεως. Καὶ τότε χωρὶς νὰ διστασθῆ φορτώνεται τὸν τραυματία καὶ ἐπιχειρεῖ ἐξόρμησι ἀνάμεσα ἀπὸ χιλιάδες σφαῖρες. Ὅμως ἡ τύχη τὴν βοηθᾷ. Σῶα φθάνει σὲ ἀσφαλὲς μέρος ἐναποθέτει τὸν τραυματία καὶ γρήγορα σπεύδει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν ἄνδρα της καὶ στοὺς τρεῖς ἐναπομείναντες συντρόφους

Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία κυματίζει στὰ ἐπανδρωθέντα παρὰ τὴν μεθόριον φυλάκιά μας.

του. Σαναπαίνει τὴ θέση της καὶ ἀρχίζει νὰ μάχεται, ἀλλὰ μίαν σφαῖρα τὴν βρῖσκει στὸ χέρι. Χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἀποσύρεται στὸ βάθος τοῦ φυλακίου, ἐπιδένει τὸ τραῦμα τῆς πρόχειρα καὶ ξαναγυρίζει στὴ μάχη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως βρῖσκει τὸν ἄνδρα μίαν σφαῖρα στὸ κεφάλι. Βαρεῖα τραυματισμένος ὁ ἥρωας Στεφανόπουλος πέφτει στὸ χῶμα. Ἀμέσως ἡ Χρυσάνθη σπεύδει, τοῦ ἐπιδένει τὸ τραῦμα καὶ θέλει νὰ τὸν μεταφέρει στὴν Ὑποδιοίκησι.

Ἀλλὰ ὁ Στεφανόπουλος ἔχει τὴν εὐθύνη τῆς διοικήσεως καὶ λέει: «Ὅχι, πρέπει νὰ μείνω μὲ τοὺς ἄνδρα μου». Καὶ ἡ ἀξία Ἑλληνίδα Χρυσάνθη δὲν φέρνει ἀντίρρηση: «Ἀφοῦ πρέπει, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου». Καὶ ξαναπαίνει τὸ ὄπλο. Μὰ τώρα τελειώνουν τὰ πυρομαχικὰ τους. Τί θὰ κάνουν; Ἐνα παράτολμο σχέδιο περνᾷ ἀπ' τὸ μυαλό τους. Ἐξοδος! Ἐνας - ἕνας θὰ βγοῦν ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ φυλακίου καὶ καλυπτόμενοι θὰ φθάσουν στὴν ὑποδιοίκησι, ἂν βέβαια φθάσουν. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς βοηθᾷ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν δίκη. Καὶ ἡ Χρυσάνθη μὲ τὸν τραυματισμένο Στεφανόπουλο στὸν ὄμο καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους ἥρωες φθάνει σῶα στὴν ὑποδιοίκησι. Ἡ Σουλιώτισσα Χρυσάνθη, ἡ ἀξία θυγατέρα τῆς ἡρωϊκῆς Ἑλλάδος, εἶχεν νικήσει. Οἱ ἐνισχύσεις ἤρθαν σὲ λίγο. Ἡ Χαλανδρίτσα σώθηκε.

Δὲν σώθηκε ὅμως μόνον ἡ Χαλανδρίτσα. Ἡ πανωλεθρία ποὺ εἶχαν πάθει οἱ συμμοριτῆς ἀπ' τὰ θερησιακά πυρὰ τῆς ἡρωϊκῆς Σουλιώτισσας ἦταν ἄνευ προηγουμένου. Τέτοια ποὺ δὲν ξανατόλημσαν οἱ Ἐαμοσλαῦοι οὔτε νὰ σκεφθοῦν νὰ ξαναπλησιάσουν. Κι' ἔτσι ἔφτασε καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα ποὺ χάρισε μαζί μὲ ἄλλα παραδείγματα ἡρωῖσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Πελοποννήσου.

ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Στά Έλληνικά χωριά, στους μαρτυρικούς αυτούς τόπους που η δόξα είναι ζυμωμένη με το αίμα των χωρικών μας, το μεγάλο έγκλημα του παιδομαζώματος συνεχίζεται. Στο πέρασμά τους οι νέοι γενίτσαροι που συναγωνίζονται στην αγριότητα και στη καταστροφή τους γενίτσαρους της Τουρκοκρατίας, σκορπούν τη φρίκη και την απόγνωση στις μάννες τόσοων και τόσοων άθώων παιδιών.

Μιά καιτά μόνο στις επίσημες ανακοινώσεις του Διεθνούς Έρυθρου Σταυρού της Γενεύης, που έγιναν στις 26 Νοεμβρίου του 1948, αφίνει κάθε πολιτισμένο άνθρωπο έκπληκτο και αγανακτισμένο μπρός στη τρομερή έκταση του εγκλήματος.

Είκοσι οκτώ χιλιάδες ήσαν τότε τα άρπαγμένα Έλληνόπουλα που με τη βία και το κνούτο οδηγήθησαν σε ξένες κόκκινες χώρες. Σήμερα ο αριθμός αυτός είναι πολύ πιο μεγάλος.

Σαν αγέλες προβάτων οδηγούνται τα παιδιά μας στις χώρες που διοικούνται απ' τους συνενόχους των εγκληματιών της πατρίδος μας. Προσπαθούν με τις διδασκαλίες και με τις θεωρίες τους, να μολύνουν τις άγιες ψυχές των παιδιών μας και να τα μάθουν να μισούν την πατρίδα τους, να ξεχάσουν τους δικούς τους και να γίνουν οι συνεχιστές της τρομερότερης βίας που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότης.

Χιλιάδες ελληνόπουλα στερημένα απ' το χάδι της μητέρας, απ' τη θαλπωρή του ελληνικού σπιτιού, ζούν τώρα στα βαρβαρικά στρατόπεδα που για μοναδικό τους σκοπό έχουν τη διαφθορά της ψυχής που οδηγεί στην άθεια, στο έγκλημα και στη βία του κόκκινου φασισμού.

Το κράτος με τις φροντίδες του έσωσε πολλά παιδάκια δημιουργώντας τις παιδουπόλεις. Μέσα σ' αυτές τα ελληνόπουλα βρίσκουν την προστασία απ' τον τρομερό κίνδυνο, την ασφάλεια και τη στοργή. Στις 54 ελληνικές παιδουπόλεις ή Βασιλισσά μας, η πρώτη ελληνίδα μητέρα, και οι άλλες ευγενικές κυρίες που προσφέρουν τη φροντίδα τους για τα συμμοριόπληκτα παιδάκια, δίδουν με άφοβωση στα μι-

κρά ελληνόπουλα όλη τη στοργή της μάννας και την αγάπη της πατρίδος.

Μά στις κρίσιμες αυτές στιγμές όλες οι Έλληνίδες πρέπει να δώσουμε όλη μας τη φροντίδα και τη συνδρομή στο κολοσσιαίο αυτό έργο του παιδοφυλάγματος. Έμεις, οι κάτοικοι των πόλεων που νοιώσαμε πολύ πιο λίγο απ' τα χωριά και την ύπαιθρο την τρομερή κόκκινη καταγίδα, πρέπει πρώτοι να ξεσηκωθούμε για τον επαναπατρισμό των μικρών αδελφιών μας. Τα ελληνόπουλα πρέπει να ξαναγυρίσουν κοντά μας όσο πιο νωρίς μπορούμε. Κάθε μέρα που περνά, είναι και μια σταγόνα δηλητήριο για τις ψυχές των παιδιών που μας άρπαξαν.

Στη φωνή τους μην αδρανούμε. Πολλά απ' αυτά κατώρθωσαν κι' έστειλαν κρυφά μηνύματα στους δικούς τους περιγράφοντας τη φρικτή ζωή τους. Άλλα πάλι κατώρθωσαν με χίλιους κινδύνους να δραπέτεύσουν για να ξανάρθουν κοντά μας κι' άλλα βρίσκουν το θάνατο απ' τους κόκκινους δολοφόνους γιατί έχουν το θάρρος να ύψωσουν την ελληνική φωνή.

Η Α. Μ. ή Βασιλισσα ανάμεσα στα συμμοριόπληκτα.

Είναι καιρός πια και οι ελεύθεροι λαοί ν' ασχοληθούν κάπως πιο θετικά μ' αυτό το άπαισιο έγκλημα που μολύνει το πολιτισμό του αιώνα μας. Είναι απαράδεκτος ή Διεθνής αυτή ανοχή για το τρομερό έγκλημα που γίνεται εις βάρος του Λαού που μάχεται για την ελευθερία του και για την ελευθερία όλων των λαών της γής.

Το μικρό περιοδικό «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΦΩΣ» που αφιέρωσε ένα τεύχος του στο παιδομαζώμα και το παιδοφύλαγμα, δίδει μια ζωντανή εικόνα του μεγάλου αυτού σπαραγμού.

«... και σ' που διαβάζεις αυτές τις γραμμές, στο ύπουλο, το τρομερό, τ' απάνθρωπο παιδομαζώμα πρόσταξε την ελληνική σου ψυχή. Όλοι έμπρός στον Άγώνα για την Σωτηρία των παιδιών».

« Έλληνιστ. » Β. Έλλάδος ΜΑΙΡΗ ΚΑΣΑΠΙΔΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ Ι. L. BLAIR BUCK

(Πρόεδρος της Γενικής Συνομοσπονδίας Γυναικείων Όργανώσεων 1947 - 1950)

Όταν η κ. J. L. Blair Buck άνεγνωρίστη ως Πρόεδρος της Γεν. Συνομοσπονδίας Γυναικείων Όργανώσεων τον Ιούνιο 1947, έδωσε την ύπόσχεσιν νά «οδηγήσει την Γεν. Συνομοσπονδία σε καθορισμένο πρόγραμμα, ώστε αυτή νά βοηθήσει νά έλθη ή ειρήνη στους λαούς του κόσμου — με μεγαλύτερα κατανόησι των προβλημάτων των άλλων χωρών — με στενότερα συνεργασία με τās οργανωμένες δυνάμεις αϊ όποιαι μοχθοΰν δια την διεθνή συνεργασία και άποκατάστασι — με την καλύτεραν εκπαίδευσιν των πολιτών των Η.Π.Α., όχι μόνον εις τὰ ιδανικά και προνόμια άλλα και εις τās ευθύνas της ζωής κάτω από δημοκρατικά καθεστώτα και δυνάμωμα των πνευματικών θεμελιών, τὰ όποια περιζώνουν κάθε πρόγραμμα για την Ειρήνη του κόσμου».

Η κ. Buck εκράτησε την ύπόσχεσί της οργανώνοντας την εργασία των διαφόρων τμημάτων και επιτροπών της Γεν. Συνομοσπονδίας ώστε όλοι νά συνεισφέρουν άμέσως ή έμμέσως για το οικοδόμημα ενός ειρηνικού κόσμου. Μερικά από τὰ προγράμματα της Γ.Σ.Γ.Ο. ενδιαφέρονται δια την ανάπτυξιν των διεθνών σχέσεων — άλλα έχουν αφιερωθή νά δυναμώσουν την δημοκρατία στις Ηνωμ. Πολιτείας. Μεγαλύτερα σημασία έδόθη εις το πρόγραμμα διεθνών σχέσεων και εις το πρόγραμμα προστασίας τīs Νεολαίας.

Η προσωπική συμβολή της κ. Buck εις αυτά τὰ προγράμματα υπήρξε μεγάλη. Υπηρέτησε και υπηρετεί σε σπουδαία εθνικά Συμβούλια, αναρίθμητα δια νά κατονομασθούν. Παρενίσκεται εις τās συνεδριάσεις αυτώντων συμβουλίων, όσάκις είναι δυνατόν, και βοηθεί για την προαγωγή των τόσοων αξιολόγων ζητημάτων των, θέτοντάς τα υπό την προσοχήν των μελών της Γενικής Συνομοσπονδίας. Έταξεί δευσε πάρα πολύ και κουραστικά, όμιλώντας σε κρατικές όμοσπονδίες και εθνικές συγκεντρώσεις εις τās Η.Π.Α. και εις το έξωτεριχόν δια την ανάπτυξιν των φιλικών σχέσεων μεταξύ γυναικείων των Ηνωμένων Έθνών και των γυναικείων άλλων Έθνών.

Τόν Σεπτέμβριον του 1947 ή κ. Buck διορίσθη από τον Πρόεδρο Τροϋμαν εις την Έπιτροπήν «τροφής πολιτών» και άμέσως ώργάνωσε έκστρατείαν δια νά κερδίσει την συνεργασίαν κάθε οργανωμένης γυναικός άνηκούσης εις την Συνομοσπονδίαν. Μία προσωπική της έκκλησις εστάλη προς όλας τās προέδρους των όργανώσεων, ζητώντας την ύποστήριξιν των δι' έθελοντικήν κονσερβοποίησιν τροφών, αϊ όποιαι θ' άπεστέλοντο εις τους πεινώντας λαούς του έξωτεριχού.

Η κ. Buck αντιπροσώπευσε την Γενική Συνομοσπονδία εις την πρώτη διεθνή συγκέντρωσι τīs συναδελφότητος των γυναικείων όλου του κόσμου, ή

όποια έλαβε χώραν εις το Παρίσι, στις 28 Σεπτεμβρίου εως 1 Οκτωβρίου 1947 και έπεσκέφθη όμοίως λέσχη μελών εις το Λονδίον και Δανίαν. Το ταξείδι την ήνάγκασε νά παρατηρήσει τούς Έυρωπαϊκούς ό-

Η ΚΥΡΙΑ Ι. L. BLAIR BUCK

ρους ζωής και νά άποφασίσει δια την ανάληψιν ίκανού αριθμού σχεδίων βοηθείας από την Γ.Σ.Γ.Ο.

Τόν Νοέμβριον του ίδιου έτους ή κ. Buck, ή κ. John L. Whitehurst, Πρόεδρος του Συμβουλίου της Γενικής Συνομοσπονδίας των διεθνών Όργανώσεων και μία αντιπροσωπεία γυναικείων της Όμοσπονδίας έπεσκέφθησαν εις την Κούβα όλας τās γυναικείας όργανώσεις.

Κατά την διάρκεια του χειμώνος 1947—1948 ή κ. Buck υπηρέτησεν εις την Έπιτροπήν δια το Σχέδιον Μάρσαλ και ειργάσθη δια νά στρατολογήσει την βοήθειαν του κοινού δια το μεγάλο βοηθητικό τόλμημα με σκοπόν την βοήθειαν δια την οικονομί-

ΕΠΑΙΝΟΣ

Πρός την Πρόεδρον «Έλληνοπούλας» Πειραιώς ΕΙΡΗΝΗΝ ΜΑΛΤΕΖΟΥ

Η Κεντρική Διοίκησης της «Έλληνοπούλας» συγχαίρει θερμώς και άπονέμει έπαινον εις την Δίδα Ειρήνην Μάλτεζου πρόεδρον της «Έλληνοπούλας» Πειραιώς δια την όλην πατριωτικήν δράσιν της και διότι παρά το γεγονός, ότι επί δίμηνον παρέμεινε κληήρης, δέν έπαυσε άόκμως εργαζομένη και διοικούσα επαξίως το παράρημα Πειραιώς, πράγμα όπερ συνετέλεσε εις την ολοκλήρωσιν του άνατεθέντος πολυμόχθου έργου και την ανάπτυξιν της όλης κινήσεως.

Η Κεντρική Διοίκησης «Έλληνοπούλας»

ΠΕΤΑΜΕΝΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ἡ φωτογραφία εἶναι τὸ σύμβολο μιᾶς ἐποχῆς. Χάνουμε ἓνα λατρευτὸ πρόσωπο. Ἡ εἰκόνα του πάνω στὸ γραφεῖο μας, μᾶς συντροφεύει, μᾶς χαμογελάει, ἐλέγχει, μὰ κακὴ πράξη μας. Μᾶς συμπονάει ἢ μᾶς οἰκτιρεῖ, μᾶς σταματᾷ πολλές φορές στὸ κακό. Ἀμα χάσουμε τοὺς γονεῖς μας οἱ φωτογραφίες τους, τοὺς φέρνουν κοντὰ μας. Μᾶς θυμίζουνε τὰ παιδικὰ μας χρόνια, ξέννοιαστα κι' εὐτυχημένα. Βλέπουμε τὴ μαννούλα μας σὰ «σὲ κινηματογραφικὸ φιλμ» νέα κι' ὡμορφη ποὺ παρακολουθοῦσε τὰ παιχνίδια μας, μᾶς ἔλεγε παραμύθια ἢ μᾶς ἔδινε χρήσιμες συμβουλές, τὸν πατέρα μας, ποὺ με τὴν ἐπιβλητικότητά του, ὄλο καλωσύνη μᾶς καθοδηγοῦσε, μᾶς ἀνοίγε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Δὲν ὑπάρχει πῶς λυπηρὸ πρᾶγμα, ἀπ' τὶς πεταμένες φωτογραφίες, ἢ κιτρινωπὲς ἀπ' τὰ χρόνια. Πρέπει νὰ τὶς φυλάγουμε σ' ἓνα οἰκογενειακὸ ἄλμπουμ, γιὰ νὰ μὴν καταστρέφονται ἀπ' τὴν πολυκαιριά. Θὰ σᾶς πῶ ἓνα περιστατικὸ γιὰ «τὰ πεταμένα πορτραῖτα».

Ἐνα ζευγάρι, ποὺ δὲν εἶχε παιδιά, ἄφησε γιὰ κληρονομιά μιὰ ὄμορφη βίλλα στὰ ἀνήσια του. Οἱ νοικοκυραῖοι εἶχαν τὶς εἰκόνας τοὺς κρεμασμένες πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο στὸ σαλονάκι τους. Ἦτανε δύο ὄμορφατερες εἰκόνας, ζωγραφισμένες ἀπὸ ἓνα ξένο καλλιτέχνη.

Μόλις πέρασε τὸ σπῆτι σὴν ἐξουσία τῶν κληρονόμων, αὐτοὶ σκεφθῆκανε νὰ πετάξουν, τὰ πορτραῖτα σὴν σοφίτα καὶ νὰ τ' ἀντικαταστήσουν μὲ «μοντέρνες» εἰκόνας. Ἔπρεπε ν' ἀλλάξουν τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ σπιτιοῦ, νὰ τὸ ἀνακαινίσουν. Τὰ πορτραῖτα τῶν θεῶν τοὺς φάνηκαν «ντεμοντέ» καὶ τὰ πέταξαν σὴν σοφίτα. Ἐκεῖ σκονισμένα, πεταμένα περιμένουν τὸν ἐκμηδενισμό τους. Τὸ σπῆτι αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα ἄλλαξε ἰδιοκτήτες, ποὺ δὲν εἶχαν καμμίαν ὑποχρέωσι νὰ φυλλάξουν ξένες εἰκόνας. Ἐνα πρωῖ, εἶδα τὰ δύο πορτραῖτα πεταμένα στὸν ξεροπόταμο. Ἦτανε σχισμένα, κομματιασμένα ἀπαίσια. Κάποιος ἠλικιωμένος κύριος μὲ συνώδευε. Δυὸ βαρεὰ δάκρυα κυλούσανε στὰ ρυτιδωμένα του μάγουλα. Γνώριζε τοὺς ἰδιοκτήτες τῆς βίλλας καὶ τοὺς ἀγαποῦσε.

— Ἄν φανταζόταν ὁ φίλος μου τὴν τύχη ποὺ θάχαν αὐτὰ τὰ πορτραῖτα, μοῦ λέγει, θὰ τάκαιγε, ὅπως καίνε σὴν Εὐρώπη τοὺς νεκρούς, γιὰ νὰ μὴν ὑποστοῦν αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμό.

— Δὲν τὸ κάνουμε ἐμεῖς αὐτὸ ;

— Ἐχεις δίκην Νταιζη.

Φωνάζαμε ἓνα φτωχὸ παιδάκι ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ, καὶ τοῦ εἶπαμε νὰ μᾶς φέρῃ τὰ δύο πορτραῖτα καὶ νὰ τὰ τοποθετήσῃ τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο. Προχώρησαμε ὕστερα τὸ μονοπάτι, μαζέψαμε ξερὰ ξύλα καὶ κλαδιά. Βάλαμε φωτιά. Ρίξαμε μέσα στὶς φλό-

γες τὶς δυὸ εἰκόνας, ποὺ ἀναψαν σὰν ροκανίδια ὁ ἠλικιωμένος φίλος μου, μούσφιξε τὸ χέρι.

— Κάναμε καλὴ δουλειὰ—μοῦπε. Θὰ κάψω καὶ ἐγὼ ὅλες τὶς δικές μου φωτογραφίες γιὰ τὴν φοβᾶμαι πὼς θάχουν τὴν ἴδια τύχη, πρόσθεσε μελαγχολικά.

— Ἡ νέα γεννεὰ δὲ σέβεται τίποτα, οὔτε κανένα. Ἐμεῖς ὅμως δὲ μπορούμε νὰ γίνουμε μοντέρνοι γιὰ ν' ἀφομοιωθοῦμε μαζί της. Ἀνήκουμε στὸ παρελθόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΝΤΑΙΖΗΣ

Μαργ. Γ... Πειραιᾶ.

Ὅλοι μας στὴ ζωὴ ἔχουμε ἀπογοητεύσεις καὶ λύπες ἀφάνταστες. Παρὰ ὅμως νὰ ὑποκύπτουμε καὶ νὰ βασιζόμαστε καὶ τὸ περιβάλλον μας, εἶναι προτιμώτερο νὰ ὀπισθοχωροῦμε μὲ ὑπομονὴν καὶ νὰ ἀντιδρῶμε παρηγορῶντας τοὺς ἄλλους ποὺ ὑποφέρουν πῶς πολλὸ ἀπὸ μᾶς.

Στὸ Νέο ἀπελπισμένο φίλο μας ποὺ ζητᾷ τὴν συμβουλὴν μου, λέω πὼς ἡ λύπη ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἀγάπη δὲν εἶναι θανάσιμη ὅπως μᾶς τὸ λέει ἓνα Γαλλικὸ τραγοῦδι. «Peine d'amour n'est pas mortelle». Ἡ κοπέλλα ποὺ ἀγαπήσατε ἦτανε μιὰ ἐπικίνδυνη κοκέτα, ἐπιπολαία κοῦκλα, ποὺ θὰ σᾶς ἔκανε δυστυχισμένον. Ἦταν «εὐχῆς ἔργον» ποὺ ἔδειξε τὸν χαρακτηριστὴ τῆς ἀπὸ πρῖν, καὶ γλυτάσατε ἀπὸ μιὰ περιπέτεια ποὺ θὰ κατέληγε σὲ τραγωδία.

ΝΤΑΙΖΗ

ΠΑΝΘΕΟΝ ΗΡΩΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΚΙΑΤΗΣ

Γνήσιον τέκνον τοῦ Αἰγάλεω, ἐπέδειξεν εἰς ὄλεος τὰς μάχας εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμόν καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος, γενόμενος οὕτως ἕνας ἐκ τῶν πλέον πολιτῶν πορτογαλῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ μῆματός του.

Ἐπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος κατὰ τῶν Ἐσμοσλαῶν εἰς τὰς μάχας τοῦ Γράμμου. Ἡ συνοικία Αἰγάλεω ἐτίμησε τελεσθῆν μνημόσυνον τοῦ ἥρωος εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησαν τὰ Διοικητικὰ συμβούλια τῶν διαφόρων ἐκεῖ συλλόγων καὶ σωματείων, ἐκπρόσωποι τοῦ ἀθ-

λητικῶ κόσμου, ἡ ὀλόγη τῆς ὁμάδος «Ὀλυμπιάς» τῆς ὁποίας ἦτο μέλος καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ «Ἑλληνοπούλα», Β. ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΜΑΧΟΜΕΝΟ ΣΤΡΑΤΟ ΜΑΣ

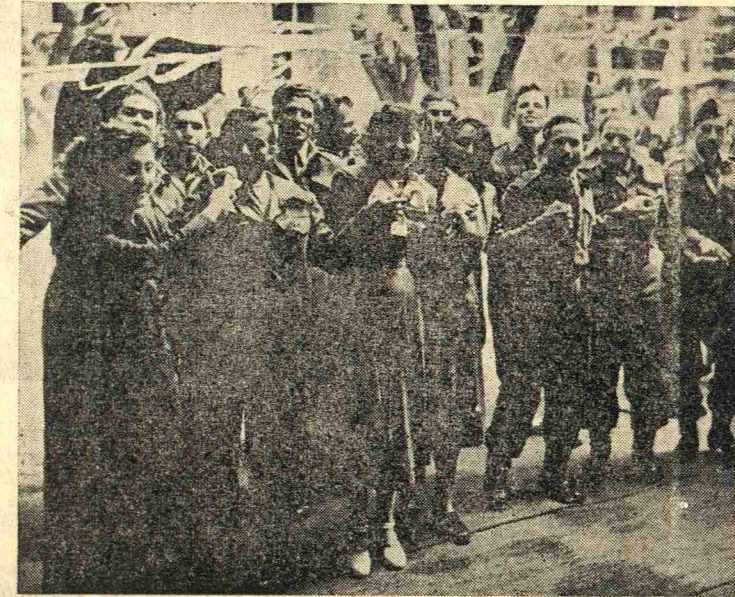
Ἡ «Ἑλληνοπούλα» Β. Ἑλλάδος ἀκούραστη συνεχίζει τὶς ἐξορμήσεις της εἰς τὰ σύνορα καὶ φέρνει εἰς τοὺς ἀκρίτας μας τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν μετόπισθεν. Τελευταίως ἐπεσκέφθη τὰ Γιαννιτσὰ καὶ τὰς πέριξ στρατιωτικὰς μονάδας καὶ φυλάκια. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν στρατιωτῶν μας εἶναι ἀπερίγραπτος γιὰ τὶς Ἑλληνίδες, ποὺ συνεχῶς τοὺς σκέπτονται, τοὺς θαυμάζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ βρῶσιν κοντὰ τους.

Ἡ ἑφημερίς «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» γράφει εἰς ἀναπόκρισιν ἀπὸ τὰ Γιαννιτσὰ γιὰ μιὰ ἐπίσκεψιν τῆς «Ἑλληνοπούλας»:

«Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη τοὺς στρατωνισμούς τῆς ἐνταῦθα Στρατιωτικῆς Διοικήσεως τὸ Σωματεῖον «Ἑλληνοπούλα» καὶ ἐν τῇ ὑπερόχῳ προσπαθείᾳ του, ἐχάρισεν εἰς τοὺς ἡρωϊκούς μας μαχητὰς δύο ὄμορφα ψυχαγωγίας καὶ χορᾶς με τὸ καλλιτεχνικὸ του τμήμα. Με διάφορα σκέτες, ἀπαγγελίας καὶ τραγοῦδια, ἡ «Ἑλληνοπούλα» ἐξεκοίρασε ἀληθινὰ τοὺς φαντάρους μας, οἵτινες με

νέας δυνάμεις εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ συνεχίσουν τὸν σκληρὸν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς φυλῆς μας ἀγῶνα».

Ὅμοιως ἡ «Ἑλληνοπούλα» ἐπεσκέφθη διὰ ψυχαγωγίαν τὸ 505 Τάγμα καὶ τὸ Δερβένι, ὅπου τὴν προτεραιάν εἶχον ἀναφανεῖ κάπου πλησίον συμμαρτυροῦνται.

Ἡ «Ἑλληνοπούλα» τῆς Βορείου Ἑλλάδος εἰς τὸν λόγον στρατηγείου τοῦ Γ. Σ. Σ.

Οἱ Ἑλληνοπούλες ἀψηφοῦσαι τὸν κίνδυνον παρέμειναν μιὰν ὀλόκληρον ἡμέραν με τοὺς ἐν ἐπιφυλακῇ εὐρισκομένους στρατιώτας τῶν ἐκεῖ φυλακίων καὶ διὰ τῆς συμπαραστάσεως τῶν αὐτῆς ἐξέφρασαν πρὸς τοὺς ἡρωϊκούς μαχητὰς τὸν θαυμασμόν ὀλόκληρον τοῦ ἔθνους πρὸς τοὺς ὁραίους ἀγῶνας των, οἱ ὁποῖοι χαρίζουν τὴν ἐλευθερίαν, ὅχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κόσμον ὀλόκληρον, διὰ τῆς σκληρᾶς κατὰ τοῦ ἐρυθροῦ φασισμοῦ μάχης.

Τῆς μάχης τῆς ὁποίας τὸ νικηφόρον τέλος πλησιάζει, διὰ νὰ καταδείξῃ διὰ μιάν εἰσέτι φορὰν τι δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ μιὰ μικρὰ δρᾶξ ἡρωϊκοῦ λαοῦ ὅταν πιστεύει εἰς τὸ δίκαιον.

Ἡ δις Βούλα Κωστοπούλου

Δυὸ Ἑλληνίδες, ποὺ φεύγοντας γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ζέχασαν τὴν πατρίδα τους. Παρακολουθοῦν καὶ συμπάσχουν με μᾶς, ζῶσαι καὶ ἀπὸ τὴν ξένην τὸ δρᾶμα μας. Οἱ νεαρές δεσποινίδες Βούλα καὶ Μπέα Κωστοπούλου, ἀπὸ τὴν Πάτρα, μαζὺ με τὴν βοήθεια τῆς κ. Εὐανθίας Miller, ἔστειλαν ἀπὸ τὸ Jalt Lahe τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου διαμένουν τώρα πρὸς τὴν «Ἑλληνοπούλα» Β. Ἑλλάδος ρουχισμόν γιὰ τοὺς σκοπεὺς τοῦ σωματείου. Ἡ «Ἑλληνοπούλα» Β. Ἑλλάδος ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας της.

Ἡ δις Μπέα Κωστοπούλου

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΚΕΝΤΣΟΥ

Σκληρά έδοκιμάσθη ή «Έλληνοπούλα» Βορείου Ελλάδος με την άδοκτην

απώλειαν επίλεκτου μέλους της, της αιμνήστου 'Αναστασίας Γκέντσου και κενόν δυσαναπλήρωτον έδημιούργησε, μεταξύ των επίλεκτων στελεχών του σωματείου ο θάνατός της. Προσέφερε πάντα πρόθυμα και ακούραστα τας υπηρεσίας της εις όλους τούς τομείς, ήτο δέ γνωστή εις όλόκληρον την Μακεδονίαν διά τά υπέροχα πατριωτικά και φιλανθρωπικά της αισθήματα. Πρώτη εις πάσαν κίνησιν και κάθε προσπάθειαν, έδιδε τó παράδειγμα και εύρισκε τούς μιμητάς της. Δι' αυτό και παρ' όλων ήγαπώτο και έξετιμάτο ιδιαιτέρως, τόν δέ πρόωρον θανάτόν της θρηνούν όχι μόνον τά μέλη της «Έλληνοπούλας» Βορείου Ελλάδος, αλλά

και όλόκληρου της χώρας. Τας άρετάς της έκλιπούσης έξήρε κατά την ήμέραν της έκφορας ή σύμβουλος της «Έλληνοπούλας» Βορείου Ελλάδος κυρία Δημητράκουπούλου ήτις και άνεμνήσθη των μεγάλων της υπηρεσιών. Η κεντρική διοίκησης της «Έλληνοπούλας» κλίνουσα εύλαβές γόνυ πρò της σορού του έκλεκτού αυτού άγωνιστικού της στελέχους, άποτίει φόρον τιμής, εύχομένη εις τούς οικείους της την έξ ύψους παρηγορίαν.

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Πρòς την Σεβαστήν Διεύθυνσιν Περιοδικού «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ»

Έπειδή τυγχάνω ένα μέλος άναπόσπαστον των παιδιών που μάχονται στην πρώτη γραμμή εναντίον των προδοτών της Πατρίδος όρθώνοντας περήφανα τά στήθη τους για την τιμή κάθε Έλληνοπούλας, αλλά και διότι έτυχε να γίνω γνώστης της μεγάλης άποστολής που έχετε αναλάβει με την έκδοσι του περιοδικού τó όποιον μου έχει γίνει άπαραίτητο σέ κάθε μου βήμα αλλά και κάτοπτρον όλων των προσπαθειών των μετόπισθεν για τόν Έρò αυτό άγώνα, μέσα στις τόσες καθημερινές σας άσχολίες για την ψυχαγωγία των Ηρωϊκών μας στρατιωτών, θα σας παρακαλέσω να μου στείλετε και έμένα μιá διεύθυνσι γνησίας Έλληνοπούλας με σκοπόν την άλληλογραφία χαρίζοντας έτσι την χαρά στην μονότονη ζωή που μακρυνά από τόν κόσμο περνά, Ακριτάς της γλυκειάς μας Πατρίδος.

Σας εύχαριστώ εκ των προτέρων και είμαι βέβαιος ότι θα τύχω της πατριωτικής στοργής σας.

Με πατριωτική αγάπη
ΣΤΕΛΙΟΣ ΛΕΟΥΣΗΣ
 Δόκιμος Άνθυπολοχαγός
 563 Τ. Π. 1ος Λόχος Σ. Τ. Γ. 916 Α.

Άπό τας έκκαθαριστικάς έπιχειρήσεις τής Πελοποννήσου

Ο ήρωϊκός διοικητής του μεταβατικού άποσπάσματος Λεοντίου τού όποιου ή δράσις κατά τας έκκαθαριστικάς έπιχειρήσεις τής Πελοποννήσου προεκάλεσε τόν θάνασμόν των κατοίκων και έδωσεν άφορμήν εις ένθουσιώδη σχόλια των παρακολουθούτων τας θυελλώδεις έξορμήσεις του. Εις πολλάς δεκάδας άνέρχονται οι έξοντωθέντες και συλληφθέντες υπό του ύπ' αυτόν άποσπάσματος συμμορίται και μεγάλη είναι ή περιεληθούσα

εις χείρας του ποσότης λαφύρων, (Μεταξύ των άλλων περιανελλέγησαν υπό των άνδρών του άφθονον πολεμικόν ύλικόν και έκυριεύθησαν άποθήκαι περιέχουσαι 4000 όκ. σίτου, κουβέρτας, στολάς και άλλα είδη. Επίσης ποίμνια όλόκληρα εκ των διαρπαγέντων υπό των συμμοριτών περιήλθον εις χείρας του. Εις την φωτογραφίαν ο διοικητής τού άποσπάσματος μετά του έρομονάχου Άθανασίου Μείντάνη και του προέδρου της κοινότητος, οι όποιοι επίσης προσέφεραν ύψίστας έθνικάς υπηρεσίας κατά την διεξαγωγή των έπιχειρήσεων.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
 Περιοδικόν : Η «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ»
 Άκαδημίας 65—Άθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Έτησια	Δραχ. 30.000
Έξάμηνος	> 15.000
Έταιρειών	> 60.000

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ.—Ο κ. Έμμανουήλ Δημητρίου Κοντοπίδης είναι έντεταλμένος διά την διάθεσιν του Περιοδικού Η «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ» εις την περιφέρειαν Άθηνών—Πειραιώς και Περιχώρων.

(Έκ τής Διευθύνσεως)

Συμφώνως τφ άρθρω 6. § 1, Α. Ν. 1092]38
 Έπεύθυνος Διευθύνσεως : ΤΖΕΝΗ ΚΑΤΣΟΥΛΗ
 Κατοικία Γερακίου 3
 Έπεύθυνος Τυπογραφείου :
ΝΙΚΟΛ. ΣΟΥΣΤΑΣ — Κοιν. Πετρουπόλεως

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ

ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ - ΠΑΝΤΕΙΟΥ

Κ. ΓΚΙΖΕΛΗ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΕΨΔΕΝ 64

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 84-091

Οι άγριτοι φρουροί του πατρίου έδάφους.